

Bilag 1.

Til

Folketingets Udvalg for Lov om Jagten.

Til det Jagtlovforslag, som er forelagt Rigsdagen i indeværende Samling, er der stillet den Ændring at forbyde Jagt paa Søn- og Helligdage. For om muligt at forebygge, at denne Bestemmelse vedtages, fremkommer denne Adresse. Underfribterne ere Mænd i de forstelligste Livsstillinger, som kun have det tilfælles, at de alle nære levende Interesse for Jagten som Sport og som et Middel til at bevare deres Sundhed, og at de vanskeligt eller umulig kunne udøve denne Idræt paa andre Dage end Søn- og Helligdage, efter som de ellers ere bundne til Forretninger af forstellig Art.

Hvis det nævnte Forbud derfor skulde blive vedtaget, vil det for de fleste af os være ensbetydende med et Forbud mod al Jagt overhovedet. NoGLE ville vel søge at skaffe sig Velsighed til at udøve Jagt paa andre Dage end Søndagen, men vedkommendes Virksomhed vil da sikkert komme til at lide herved paa forstellig Maade.

Forbudet vil saaledes baade volde os Savn og Tab. Hvis det imidlertid var en absolut Nødvendighed for Jagten, enten for at ramme Krybskytteriet og Jagt af uøvede Personer eller for at fremme Bildtbestanden, da maatte enhver brav Jæger sætte andre Hensyn til Side og loyalt støtte Forbudet, men dette mene vi ingenlunde er Tilfældet. Thi Krybskytteri (Bildtets værste Fjende) og Jagt af uøvede Personer kunne formentlig rammes tilstrækkeligt haardt ved de foreslaede Bestemmelser om højere Straffe, Aldersgrænse for Tilladelse til at udøve Jagt, offentlig Paataale, Forbud mod Natjagt og særlig ved Indførelse af Jagttegn, som vi anse for et fortrinligt Ækvivalent for Forbudet mod Søndagsjagt, dog kun, naar Tegnet skal løses af alle, som ville udøve Jagt uden for egen Grund. Skulde imidlertid Indførelsen af saadanne Jagttegn støde paa alt for store Vanskeligheder, tillade vi os at henstille, om der ikke kunde løses særlige Tegn gældende for Søndagsjagt alene. Til Fordel for denne Jagt taler ogsaa, at medens hyppig Heste for Befordringer, som arbejde i Marken, strømmes og endog Ulykker kunne opstaa herved under almindelig Hverdagsjagt, bortfalder denne Ulempe ved Jagt paa Søn- og Helligdage, hvilket sikkert Landbefolkningen vil vide at vurdere højt.

Og hvad nu selve Bildtbestanden angaar, da tillade vi os at mene, at den i Virkeligheden ikke trænger til den Bestyttelse, som muligvis ligger i det nævnte Forbud. Thi paa de Egne, hvor Jagten er samlet paa enkelte Hænder, og hvor Befolkningen selv interesserer sig for dens Fredning, og derved — samt ved de ovennævnte Midler — Krybskytteriet hemmes, der findes overalt en passende Bildtbestand, eller i hvert Fald kan en saadan let fremfaldes. Og for de Egnes Vedkommende, hvor denne Interesse ikke findes, men hvor hver Mand vil jage paa sin Grund, der vil ingen selv nok saa strenge Fredningsbestemmelser kunne skaffe tilstrækkeligt Bildt til Besje.

Alf alle de nævnte Grunde tillade vi os derfor at anmode det ærede Udvalg om at stænke denne vor Henvendelse velvillig Opmærksomhed og søge at bevirke, at Forbudet mod Jagt paa Søn- og Helligdage ikke optages i Loven.

3 Januar 1893.

524 Underskrifter fra alle Egne af Landet.